

21. november 2011

Samlenotat vedrørende rådsmødet (ECOFIN) den 30. november 2011

1)	Revision af kapitalkravsdirektivet (CRR/CRD-IV)
- <i>Statusrapport og orienterende debat</i>
- <i>Tidlig forelæggelse</i>
<i>KOM(2011) 452, KOM(2011) 453</i>	<i>Side</i>
2)	Forberedelse af Det Europæiske Råd den 9. december 2011 (UDGÅET)
<i>KOM-dokument foreligger ikke</i>	<i>Side</i>
3)	Opfølgning af G20-topmødet den 3.-4. november 2011 i Cannes (UDGÅET)
- <i>Udveksling af synspunkter</i>
<i>KOM-dokument foreligger ikke</i>	<i>Side</i>
4)	(evt.) Revideret adfærdskodeks for Stabilitets- og Vækstpagten (UDGÅET)
- <i>Godkendelse</i>
<i>KOM-dokument foreligger ikke</i>	<i>Side</i>
5)	Årlig vækstundersøgelse
- <i>Forelæggelse ved Kommissionen</i>
<i>KOM-dokument foreligger ikke</i>	<i>Side</i>
6)	Økonomiske og finansielle konsekvenser af EU-lovgivning
- <i>Udkast til rådskonklusioner</i>
<i>KOM-dokument foreligger ikke</i>	<i>Side</i>
7)	EU-statistikker
- <i>Udkast til rådskonklusioner</i>
- <i>Aftale om udnævnelser til Det Rådgivende Organ for Statistisk Styring på Europæisk Plan</i>
<i>KOM-dokument foreligger ikke</i>	<i>Side</i>
8)	Adfærdskodeks for erhvervsbeskatning
- <i>Rapport til Rådet</i>
- <i>Rådskonklusioner</i>
<i>KOM-dokument foreligger ikke</i>	<i>Side</i>
9)	Revisionsrettens årsberetning om gennemførelsen af budgettet for regnskabsåret 2010
- <i>Forelæggelse</i>
<i>KOM-dokument foreligger ikke</i>	<i>Side</i>

- 10) Revision af direktiv om investorgarantiordninger
- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 30. november 2011.* *Side 3*
KOM(2010) 371
- 11) Kommissionens forslag vedr. kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til
beboelse (boligkreditdirektivet) *Side 13*
- *Sagen kommer ikke på dagsordenen for rådsmødet den 30. november 2011.*
KOM(2011) 142
- 12) Kommissionens forslag til retsakter vedr. styrket eurosamarbejde *Side*
- *Forelæggelse ved Kommissionen*
KOM-dokument foreligger ikke
- 13) Eventuelt
- 14) Siden sidst

Dagsordenspunkt 10: Revision af direktiv om investorgarantiordninger

Resumé

Kommissionen har den 12. juli 2010 som opfølgning på den finansielle krise og de klager, som Kommissionen i de senere år har modtaget fra investorer om anvendelsen af investorgarantiordningsdirektivet foreslået en revision af direktivet. Kommissionen foreslår justeringer og harmoniseringer i forhold til anvendelsesområdet, dækning, finansiering, udbetalingsfrist m.v. Ændringerne skal øge effektiviteten og sikre ensartede konkurrencevilkår i EU på området. Forventningen er, at formandskabet vil afsøge muligheden for at nå enighed om en generel indstilling for Rådet på COREPER den 23. november 2011. Det forventes, at der vil kunne opnås enighed om det foreliggende kompromisforslag blandt EU-landene. Herefter vil dialogforhandlingerne med Europa-Parlamentet blive indledt.

Nedenstående er udarbejdet på baggrund af Kommissionens forslag KOM(2010)371 samt formandskabets seneste kompromistekst.

KOM(2010) 371

Baggrund

Kommissionen har ved KOM(2010) 371 af 12. juli 2010 fremsat forslag til revision af direktiv 97/9/EF om investorgarantiordninger (investorgarantidirektivet). Forslaget er baseret på art. 53, stk. 1 i Traktat om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) og er omfattet af den almindelige lovgivningsprocedure. Kommissionen foreslår på et overordnet plan justeringer og harmoniseringer i forhold til anvendelsesområdet, dækning, finansiering, udbetalingsfrist m.v.

Investorgarantidirektivet beskytter investorer i forbindelse med værdipapirinvesteringer mod risikoen for svig, administrative forsømmelser eller driftsfejl, som gør et investeringsselskab, f.eks. et fondsmæglerselskab eller et pengeinstitut (værdipapirhandlere), som på vegne af kunder foretager handel med værdipapirer, ude af stand til at tilbagelevere kunders aktiver (værdipapirer). Beskyttelsen omfatter ikke investeringsrisici, f.eks. hvis værdien af en konkret investering falder.

Kommissionen vurderer at en revision af investorgarantidirektivet er nødvendig af hensyn til at bevare tilliden i det finansielle system og sikre en bedre beskyttelse af investorer i lyset af udviklingen på de finansielle markeder og den finansielle krise, herunder som følge af en række sager i visse medlemslande med store tab for investorerne til følge, hvor Kommissionen i opfølgning herpå har modtaget en række klager over ordningernes dækning og finansiering og forsinkelser i forbindelse med udbetaling af garantibeløbet.

Pengeinstitutter (værdipapirhandlere) i Danmark medvirker til at sikre investorernes ejendomsret til værdipapirerne. Dette sker via registrering i kundens navn i en værdipapircentral eller ved individualisering. For danske værdipapirer sker dette ved, at hver kundes beholdning af værdipapirer skal registreres på kundens eget

værdipapirdepot i VPS (tidligere Værdipapircentralen). For udenlandske værdipapirer sker det ved, at værdipapirhandleren holder alle sine kunders værdipapirer på et eller flere samledepot(er), der er helt adskilt fra værdipapirhandlerens eget værdipapirdepot. Den danske Garantifond for indskydere og investorer, der indenfor fastsatte grænser yder dækning for kontante indskud i de dækkede institutter og for tab i forbindelse med manglende tilbagelevering af kunders værdipapirer, hvis et institut, der er omfattet af dækning, går i betalingsstandsning eller går konkurs, vil i relation til investorgaranti alene skulle yde dækning i de tilfælde, hvor investorerens ejendomsret ikke er sikret. Det kan f.eks. skyldes tilfælde, hvor der er begået fejl i pengeinstituttets registrering af ejerskab eller begået en svigagtig handling. Investorgarantien forventes derfor kun i helt ekstreme tilfælde at kunne komme i anvendelse i Danmark.

Forslaget indgår i en større pakke om garantiordninger, som endvidere omfatter et forslag om ændring af direktiv om indskydergarantiordninger og en hvidbog om forsikringsgarantiordninger.

Europa-Parlamentet fastlagde sin førstebehandlingsholdning i sagen den 5. juli 2011. Forventningen er, at formandskabet vil afsøge muligheden for at nå enighed om en generel indstilling for Rådet på COREPER den 23. november 2011. Forslaget har i regi af Rådet foreløbigt været behandlet på rådsarbejdsgruppeniveau. Det forventes, at der vil kunne opnås enighed blandt medlemslandene om det foreliggende kompromisforslag, som vil udgøre Rådets mandat til formandskabet i de videre dialogforhandlinger. Videre dialogforhandlinger ventes at søge at nå et kompromis i sagen med Europa-Parlamentet i en tidlig andenbehandlingsløsning.

Indhold

Nedenfor følger i et prioriteret uddrag de centrale elementer af det seneste kompromisforslag:

- Tilpasning til MiFID-direktivet
- Dækning
- Formue og bidrag
- Udbetalingsfrister
- Information af investorer
- Implementering og ikrafttræden

Tilpasning til MiFID-direktivet

Anvendelsesområdet i det gældende direktiv er afgrænset ved henvisning til investeringservice, som defineret i direktiv om investeringservice. MiFID-direktivet¹ har ophævet investeringsservicedirektivet og udvidet anvendelsesområdet for investeringstjenester, der er omfattet af den sektorspecifikke lovgivning (f.eks. er driften af multilaterale handelsfaciliteter nu omfattet af anvendelsesområdet for MiFID).

¹ Direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter.

Forslaget præciserer således, at enhver form for investeringsservice og aktivitet, som falder ind under MiFID, bør være omfattet af direktivet, og at hvis investeringsselskaber (som defineret i MiFID-direktivet) faktisk opbevarer kundeaktiver, bør kunder være berettiget til at være dækket af garantiordningen. Dette gælder, uanset om selskabet gør dette i strid med en begrænsning i sin tilladelse og uanset arten af den investeringsservice, det yder. Dette mindsker investors behov for at sætte sig ind i omfanget af investeringsselskabets autorisation, for at afklare omfanget af den konkrete beskyttelse under investorgarantien.

En anden ændring vedrører klassificering af kunder. Direktivet finder potentielt anvendelse på alle kategorier af investorer. Kommissionen vurderer, at mere sofistikerede kunder imidlertid normalt er bedre i stand til at udvælge og overvåge formidlernes aktiviteter. Af den grund kan national lovgivning i dag udelukke professionelle og institutionelle investorer fra dækning. Da det nuværende direktiv kom før MiFID, er der ikke sammenfald mellem listen over professionelle og institutionelle investorer i direktivet og den tilsvarende liste i MiFID. I forslaget tilpasses klassifikationen af kunder i investorgarantiordningsdirektivet til MiFID's definition af kunder, der her anses for professionelle.

Dækning

Forslaget øger minimumsgarantiniveauet til EUR 30.000 – fra tidligere EUR 20.000 – men indsætter samtidig en maksimumdækning på EUR 100.000. Desuden gives Kommissionen bemyndigelse til ved delegerede retsakter hvert femte år at tilpasse dækningsbeløbet af hensyn til prisudviklingen.

Kommissionen vurderer, at der for så vidt angår kreditinstitutter kan opstå tvivl om, hvorvidt dækningen skal udredes i henhold til dette direktiv snarere end i henhold til direktivet om indskudsgarantiordninger, når midlerne deponeres i et pengeinstitut i forbindelse med ydelse af investeringsservice. For at tage højde for den mulige usikkerhed i forbindelse med pengeinstitutter, som både leverer services i forbindelse med bankvirksomhed og investeringsservice, foreslås, at investoren i tilfælde af tvivl skal have udbetalt beløbet efter indskydergarantien, hvor der ydes et højere dækningsbeløb.

I øjeblikket udelukkes krav om garanti, hvor der er afsagt straffedom for hvidvaskning af penge, men ikke krav om garanti fra investorer, som er involveret i insiderhandel eller kursmanipulation (markedsmissbrug). Forslaget udelukker eksplicit også krav om garanti, hvor investoren er involveret i markedsmissbrug.

National lovgivning kan aktuelt begrænse garantien, således at en kunde bærer en del af tabet inden for garantiløftet. Forslaget fjerner denne mulighed for selvrisiko. Endvidere kan medlemslandene ikke længere udelukke midler i andre valutaer end medlemslandets, herunder EUR, fra dækning.

Dækningen er baseret på et hjemlandsprincip, hvor fonden dækker de virksomheder, der har tilladelse i landet, herunder deres evt. udenlandske filialer.

Formue og bidrag

I det gældende direktiv om investorgarantiordninger er metoderne til finansiering af ordningerne ikke harmoniseret.

I det oprindelige forslag havde Kommissionen foreslået en minimumsharmonisering af investorgarantiordningernes formuer i EU på mindst 0,5 procent af værdien af de midler og finansielle instrumenter, som investeringsselskaber eller investeringsforeninger opbevarer, administrerer eller forvalter, og som er omfattet af garantiordningens beskyttelse. Ordningerne skulle finansieres fuldt ud af opsparede bidrag. Det fastsatte niveau for minimumsformue skulle nås inden for en 10 års periode. Kommissionen havde desuden foreslået, at der skulle kunne opkræves ekstraordinære bidrag på op til 0,5 pct. af de omhandlede omfattede midler og finansielle instrumenter, hvis målet for finansieringsniveauet var utilstrækkeligt til at dække garantikravet, og under betingelse af at de ekstraordinære bidrag fra medlemmerne af en ordning ikke ville bringe stabiliteten i det finansielle system i fare, herunder f.eks. i form af at skulle forestå yderligere bidrag i en situation, hvor sådanne medlemmer oplever et konjunkturmæssigt pres på deres virksomhed. Kommissionen havde ligeledes foreslået, at ordningerne som sidste udvej skulle have mulighed for at låne fra andre landes garantiordninger, når ordningens øvrige finansieringskilder var udtømte. Lån til andre landes garantiordninger skulle tilbagebetales inden for 5 år og forrentes med renten på ECB's marginale udlånsfacilitet.

Formandskabet har i det seneste kompromisforslag helt fjernet harmoniseringen af finansiering af investorgarantiordningerne fra forslaget, herunder bestemmelserne om en gensidig lånefacilitet. I stedet fastsættes fælles overordnede principper for finansiering af investorgarantiordningerne, således at medlemsstaterne sikrer, at den fornødne finansiering er til stede, men hvor landene selv kan afgøre balancen mellem forudgående (ex-ante) og efterfølgende (ex-post) finansiering. Desuden er der indsat en revisionsklausul med henblik på at Kommissionen vurderer spørgsmålet om finansiering inden for et par år.

Udbetalingsfrister

I det gældende direktiv om investorgarantiordninger findes ikke en frist for udbetaling af garantibeløb, men alene en pligt til at udbetale pligtige garantibeløb hurtigst muligt.

Forslaget indfører en frist for udbetaling af garantibeløb, som er senest 3 måneder efter, at kravets berettigelse og størrelse er blevet fastslået. Der indføres endvidere en pligt for ordningerne til at udbetale en del af garantibeløbet inden for 3 måneders fristen, når kravet er behørigt efterprøvet. Den resterende del af udbetalingen kan tilbageholdes indtil kravets berettigelse og størrelse er fastslået. Når en sag er meget kompleks, og når opgørelsen af hele kravet for en investor ikke kan fastslås

indenfor fristen, åbnes således for at foretage delvise udbetalinger for de krav, der kan fastlås.

Det præciseres, at det er de kompetente myndigheder (tilsynsmyndigheden), der skal konstatere, om et selskab er ude af stand til at indfri sine forpligtigelser over for investorer inden for 3 måneder

Information af investorer

Investorer og potentielle investorer skal ifølge det gældende direktiv underrettes om, hvilken investorgarantiordning de er tilsluttet, herunder om dækningens størrelse og rækkevidde. Medlemslandene påser at denne underretning overholdes.

Forslaget supplerer investeringsselskabers pligt til at underrette nye kunder om garantiordninger med krav om at give yderligere oplysninger om, hvad der er omfattet, og hvordan det anvendes i grænseoverskridende situationer, herunder krav om at forklare at visse tab, som følge af investeringsrisici (f.eks. tab ved at en investering falder i værdi), ikke giver anledning til udbetaling af garantibeløb.

Implementering og ikrafttræden

Medlemsstaterne skal implementere direktivet senest 1½ år efter direktivets ikrafttræden.

Hjemmelsgrundlag

Forslaget er baseret på art. 53, stk. 1 i Traktat om den europæiske unions funktionsmåde (TEUF) og er omfattet af den almindelige lovgivningsprocedure.

Nærhedsprincippet

Formålet med forslaget er ifølge Kommissionen at øge funktionaliteten af det indre marked for investeringsservice samt øge investorbeskyttelsen og investortiliden i EU.

Kommissionen anfører, at i betragtning af at ydelser af investeringsservice er en grænseoverskridende aktivitet, bør investeringsselskaber behandles ens i de forskellige medlemslande, når de ikke er i stand til at tilbagelevere kunders aktiver. Investorer i alle medlemslande bør have samme beskyttelsesniveau. Kommissionen vurderer, at en EU-tilgang er nødvendig for at undgå ulige konkurrencevilkår investeringsselskaberne imellem i de forskellige medlemslande og konkurrenceforvriddning mellem pengeinstitutter og investeringsselskaber.

Kommissionen finder, at målene med forslaget ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemslandene selv indenfor den nuværende EU-ramme i form af minimumsharmoniseringsbestemmelser. Der er tale om et direktiv, der ændrer det gældende direktiv på området.

Regeringen vurderer, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet har den 5. juli 2011 førstebehandlet forslaget.

Europa-Parlamentet støtter fuld harmonisering af dækningsbeløbet – i modsætning til minimumsharmonisering – med et fastsat garantiniveau på 100 000 EUR. Europa-Parlamentet finder, at et højere fast garantiniveau vil forbedre den grænsoverskridende konkurrence og være i investorernes interesse.

Europa-Parlamentet støtter en harmonisering af finansieringen af investorgarantiordningerne og går ind for et minimumsmålfinansieringsniveau og forhåndsfinansiering. Europa-Parlamentet finder, at medlemsstaterne skal sikre, at der fastsættes et målfinansieringsniveau for hver ordning på mindst 0,3 % af værdien af de midler og finansielle instrumenter, som opbevares, administreres eller forvaltes af investeringsselskabet. Der bør sikres en forhåndsfinansiering og denne bør inden for en periode på fem år - i stedet for ti år, som oprindeligt foreslået af Kommissionen - være nået op på målfinansieringsniveauet i alle medlemsstater. Europa-Parlamentet støtter desuden, at Kommissionen bemyndiges til ved delegerede retsakter at ændre minimums målfinansieringsniveauet.

Europa-Parlamentet finder endvidere, at bidraget til en ordning bør fastsættes for hvert medlems vedkommende på grundlag af omfanget af den påtagne risiko. For at opnå et vist niveau af harmonisering finder Europa-Parlamentet, at Kommissionen bør have adgang til ved delegerede retsakter nærmere at fastsætte, hvordan bidraget bør fastsættes for hvert medlem af en ordning.

Gældende dansk ret og forslagets konsekvenser herfor

Direktivforslagets område er reguleret i lov om en garantifond for indskydere og investorer med tilhørende bekendtgørelse, som vil skulle tilpasses i forhold til de i direktivet foreslåede ændringer mht. bl.a. et øget minimums- samt maksimumgarantiniveau og pligt til delvise udbetalinger, under nærmere fastlagte betingelser. Forslaget ventes således at medføre et behov for tilpasning af gældende dansk ret.

I henhold til lov om en garantifond for indskydere og investorer beregnes institutternes individuelle bidrag med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer. Finansiering af investorgarantiordningen er opdelt i en pengeinstitutafdeling og en fondsmæglerselskabsafdeling. Pengeinstitutafdelingens nettoformue til investorgarantiordningen skal udgøre mindst 180 mio. kr., og Fondsmæglerselskabsafdelingens nettoformue skal udgøre mindst 10 mio. kr. Op til 75% af formuen kan bestå af ikke indbetalte midler, men som f.eks. tilsagn. De nærmere regler for fordeling fremgår af bekendtgørelse om Garantifonden for indskydere og investorer.

Garantifonden for indskydere og investorer skal være i stand til at foretage udbetalinger samt overføre indskud og midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 20 hverdage efter betalingsstandsningens eller konkursens indtræden.

Det er en betingelse for udbetalingen, at kravet er behørigt efterprøvet. Ved betalingsstandsning indtræder Fondens forpligtelser, først 5 hverdage efter at anmeldelse af betalingsstandsning har fundet sted. Der er ikke fastsat regler om delvise udbetalinger fra Fonden i dag.

Statsfinansielle konsekvenser

Formålet med forslaget er bl.a. at sikre en mere effektiv dækning af investorer. Udgifter til investorgarantiordningen dækkes af institutterne selv. Et eventuelt behov for øget tilsynsindsats fra Finanstilsynet overfor investorgarantiordningen vil skulle dækkes af den finansielle sektor i overensstemmelse med normal praksis for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Samfundsøkonomiske og erhvervsøkonomiske konsekvenser

Kommissionen har i forbindelse med direktivforslaget fremlagt en konsekvensanalyse.

Kommissionen vurderer, at forslaget vil bidrage til at understøtte tilliden til det finansielle system og yde investorer bedre beskyttelse, idet investorgarantiordninger vil kunne beskytte investorer som en sidste udvej, hvis andre vigtige forsigtighedsregler svigter. Det vurderes, at beskyttelse af investorer og dermed tilliden til investorgarantiordningen vil blive styrket i medfør af en højere potentiel kompensation.

Øgede krav til investorgarantiordningers formuer vil ifølge Kommissionen endvidere reducere risikoen for, at investorgarantiordningen ikke vil være i stand til at honorere eventuelle forpligtelser.

Det vurderes på den baggrund, at forslaget vil have positive samfundsøkonomiske konsekvenser i det omfang forslagets formål opfyldes.

Høring

Se bilag 1.

Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg. Grundnotat er oversendt til Folketingets Europaudvalg den 15. september 2010.

Holdning

Regeringens holdning

Regeringen støtter generelt det foreliggende kompromisforslag fra formandskabet.

Det foreliggende kompromisforslag omfatter ikke en harmonisering af investorgarantiordningernes finansiering, men hvis spørgsmålet bliver aktuelt i de videre forhandlinger, støtter regeringen en harmonisering af investorgarantiordningernes finansiering under forudsætning af, at der fastsættes et lavt målniveau for fonde-

nes størrelser, og at den minimale risiko for udbetalinger i visse medlemsstater tages i betragtning ved fastsættelse af målniveauet. Det kan eventuelt ske i form af mulighed for særlige ordninger for lande med meget sikre værdipapirafviklingssystemer.

Andre landes holdninger

EU-landene forventes generelt at kunne støtte det foreliggende kompromisforslag. En række lande stiller sig skeptisk ift. en harmonisering af finansieringen af investorgarantiordningerne, herunder særligt opbygningen af forudfinansierede fonde knyttet til investorgarantiordningerne i EU. I det seneste kompromisforslag er forslaget om harmoniseringen af finansieringen helt fjernet.

BILAG: Høringssvar vedr. Kommissionens oprindelige forslag

Kommissionens oprindelige forslag har været sendt i høring i EU-specialudvalget for den finansielle sektor, som gav anledning til nedenstående bemærkninger.

Finansrådet (FR) støtter en velfungerende investorgarantiordning som en del af et velfungerende marked for finansielle produkter, og Finansrådet kan tilslutte sig de i notatet indeholdte indstillinger.

FR finder, at en gennemførelse af direktivforslaget nødvendiggør en nøje gennemgang og beregning af de økonomiske konsekvenser for pengeinstitutterne.

FR finder, at direktivforslaget er meget ambitiøst i relation til dækningsområde og i relation til ex ante indbetalingen samt den tidsmæssige horisont herfor. Investorgarantiordningen vil ifølge FR som oftest alene være relevant i tilfælde, som involverer svig eller andre uregelmæssigheder. Udgangspunktet for opbevaring af kunders værdipapirer er, at disse er opbevaret i særlige depoter separeret fra bankens/investeringselskabets egne aktiver, alternativt opbevaret i et samledepot, hvor banken skal føre et register, hvoraf de enkelte kunders ejerforhold til de registrerede værdipapirer klart fremgår. I begge tilfælde sikres kundens separatiststilling.

I relation til finansiering af garantiordningen, finder FR, at der skal være en passende kombination af ex ante og ex post finansiering. Ifølge forslaget fastsættes en metode til beregning af værdien af midler og finansielle instrumenter, der er omfattet af direktivets beskyttelse, ved gennemførelsesforanstaltninger. Det fremgår ikke klart af direktivteksten, hvilken værdi, kursværdien af indholdet af det enkelte depot eller det dækkede beløb pr. investor/konto på 50.000 euro, der skal tages udgangspunkt i ved beregning af målfinansieringsniveauet. FR finder, at et sådant principielt spørgsmål skal afklares i direktivet og ikke henvises til nærmere definition ved gennemførelsesforanstaltninger.

For så vidt angår misligholdelse fra tredjemandsdeponitører og fra UCITS depotselskaber og disses subcustodians, finder FR direktivets bemærkninger herom uklare. Det er uklart, hvilke situationer og juridiske enheder det udvidede dækningsområde omfatter, ligesom det forekommer uklart, hvorledes den foreslåede finansiering af udvidelsen i praksis skal gennemføres.

Forslaget om udvidelse af at yde dækning, hvis et UCITS depotselskab eller et depotselskabs subcustodian ikke kan tilbagelevere værdipapirer, som opbevares for en UCITS, rejser ifølge FR en række spørgsmål om den praktiske implementering af en sådan udvidelse. Det vil skulle afklares, hvorledes de dækningsberettigede deltagere identificeres, idet f.eks. en dansk investeringsforening ikke vil have kendskab hertil, samt hvem det påhviler at indhente oplysninger herom hos f.eks. depotselskaberne. Herudover vil der også være skattemæssige konsekvenser.

FR finder, at en eventuel udvidelse af dækningsområde og fastlæggelse af bidragsstrukturen skal afklares i selve direktivet, inden der gives mandat til gennemførelsesforanstaltninger om finansieringen af udvidelsen.

Realkreditrådet (RKR) finder det afgørende, at man fortsat kan have separate garantiordninger for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, og har med tilfredshed noteret, at man fra dansk side arbejder for at fastholde de separate garantiordninger. RKR finder det også positivt, at der fra dansk side arbejdes på at skærpe betingelserne i relation til, hvor der lånes ud fra garantiordninger.

Dansk Aktionærforening (DAF) kan støtte Kommissionens forslag til ændringer i direktivet om investorgarantiordninger.

DAF finder det uheldigt, at der vil kunne gå op til 12 måneder fra det konstateres, at kunden ikke kan få fri rådighed over sine værdipapirer, og til der foretages en midlertidig garantiudbetaling.

DAF anbefaler, at Danmark lægger vægt på, at det afklares, hvordan ”visse finansielle produkter af investeringskarakter”, der foreslås udelukket fra dækning under indskydergarantiordningen, skal behandles i forhold til investorgarantiordningen.

I forlængelse af en afklaring omkring hvilke finansielle produkter af investeringskarakter, der er omfattet af investorgarantiordningen, og hvilke der ikke er omfattet af nogen garantiordning, skal udbydere og formidlere af produkter kunne informere kunderne klart om, hvilke garantiordninger, de enkelte produkter er omfattet af, eller om produkterne er helt uden garanti.

Af hensyn til den totalharmonisering, der er lagt op til i direktiverne, finder DAF det nødvendigt, at der er en fælles europæisk opfattelse af, hvilke produkter, der er omfattet af garanti, og hvilke der ikke er.

Dagsordenspunkt 11: Kommissionens forslag vedr. kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse (boligkreditdirektivet)

Resumé

Kommissionen har den 31. marts 2011 stillet forslag om et nyt direktiv om kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Initiativet skal ses som et led i at skabe et indre marked for boliglån og komplementerer forbrugerkreditdirektivet fra 2008. Set i lyset af finanskrisen finder Kommissionen, at der er behov for at fokusere på bedre forbrugerbeskyttelse og reducere kreditrisikoen for kreditorer for dermed at styrke den finansielle stabilitet. Forslaget indeholder blandt andet krav til den informationsudveksling, der skal finde sted mellem kreditor og privatkunder i forbindelse med boliglån og stiller krav om, at der foretages en grundig kreditvurdering af den potentielle låntager. Forslaget indeholder endvidere krav om, at forbrugeren får ret til fortløbig indfrielse af sit lån, og at kreditformidlere og kreditgivere, som ikke er kreditinstitutter skal have en tilladelse, før de må yde eller formidle boliglån til forbrugere. Forventningen er, at formandskabet vil afsøge muligheden for at nå enighed om en generel indstilling for Rådet på COREPER i december 2011. Regeringen vurderer, at forslaget generelt ligger på linje med eksisterende danske regler.

Nedenstående er udarbejdet på baggrund af Kommissionens forslag KOM(2011)142 samt formandskabets seneste kompromisforslag og giver et prioriteret uddrag af sagen.

KOM(2011) 142

Baggrund

Kommissionen har den 31. marts 2011 stillet forslag om et nyt direktiv om kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Kommissionens forslag skal ses som et led i arbejdet med at skabe et indre marked for boliglån. Forslaget vedrører boliglån til forbrugere. Direktivets fokus på boliglån til forbrugere skyldes, at der bl.a. i lyset af erfaringerne fra den finansielle krise, som understregede svagheder i den eksisterende regulering, vurderes at være behov for yderligere regulering af sådanne lån sammenlignet med andre former for lån til forbrugere. Forslaget komplementerer forbrugerkreditdirektivet fra 2008, som harmoniserer aspekter af medlemstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit, men som ikke omfatter lån med pant i fast ejendom.

Af præamblen i forslaget fremgår, at medlemsstaterne bør have mulighed for at udvide omfanget til at omfatte fysiske eller juridiske personer, der ikke er forbrugere, herunder især mikrovirksomheder. Anvendelsesområdet er defineret som lån med pant, eller anden tilsvarende sikkerhed, i fast ejendom til beboelse eller rettighed knyttet til en sådan fast ejendom, ligesom en række formålsbestemte lån, der har til formål fx at anskaffe fast ejendom til beboelse, er omfattet.

Forventningen er, at formandskabet vil afsøge muligheden for at nå enighed om en generel indstilling for Rådet på COREPER i december 2011. Forslaget har i regi af Rådet foreløbigt været behandlet på attachéniveau. Det forventes, at der vil kunne opnås enighed blandt medlemsstaterne om det foreliggende kompromisforslag. Herefter vil dialogforhandlingerne med Europa-Parlamentet blive indledt.

Indhold

Forslaget indeholder forskellige typer af initiativer vedr. kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse:

- Regulering og tilsyn med kreditformidlere og kreditorer, der ikke er kreditinstitutter
- Oplysningsforpligtigelser, markedsføringsbestemmelser og kompetencekrav
- Rådgivningsbestemmelser
- Kreditvurdering af den potentielle låntager
- Regulering af forbrugerens rettigheder under lånets løbetid
- Øvrige initiativer

Regulering og tilsyn med kreditformidlere og kreditorer, der ikke er kreditinstitutter

Forslaget fastlægger regulering og tilsyn med *kreditformidlere* (fx formidlere af boliglån) og *kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter* (fx finansieringsselskaber), når disse yder boliglån til forbrugere². Sådanne kreditformidlere og kreditgivere er i Danmark aktuelt ikke underlagt krav om tilladelse og tilsyn efter den finansielle lovgivning, men alene reguleret af markedsføringslovens generelle adfærdsregler under tilsyn af Forbrugerombudsmanden.

En kreditformidler er en aktør, som ikke selv yder kreditten, men formidler kreditten på vegne af fx et kreditinstitut eller en anden kreditgiver. Et ikke-kreditinstitut yder kredit som led i udøvelsen af sin virksomhed, men er ikke et kreditinstitut.

Kreditformidlere, der vil udbyde eller formidle boliglån til forbrugere, skal ifølge forslaget først opnå en tilladelse hertil i hjemlandet i overensstemmelse med direktivets krav. For at opnå en sådan tilladelse skal en kreditformidler opfylde krav om egnethed og hæderlighed, hvilket bl.a. medfører, at kreditformidleren skal have en ren straffeattest, særligt hvad angår alvorlige formueforbrydelser, ligesom pågældende ikke må være erklæret konkurs. Endvidere skal kreditformidlere have en erhvervsansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav og opfylde direktivets kompetencekrav.

En tilladelse i ét EU-land giver herefter ret til at formidle boliglån til forbrugere i hele EU. Forinden en kreditformidler kan formidle boliglån til private i andre lande end i hjemlandet, skal tilsynsmyndighederne i det eller de pågældende lande (værtlandet) underrettes. Dette sker via hjemlandets tilsynsmyndighed.

Efter forslaget er det hjemlandet, der fører tilsyn med, at kreditformidleren overholder direktivforslagets regler, når denne udøver sin virksomhed i andre lande. Værtlandet fører dog tilsyn med direktivforslagets forbrugerregler.

Kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter, skal efter direktivet have en tilladelse til at yde boliglån til forbrugere. Medlemsstaterne fastsætter selv de nærmere rammer her-

² For kreditinstitutter gælder direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

for, og en sådan tilladelse giver, i modsætning til tilladelsen for kreditformidlere, ikke adgang til at udøve virksomhed i andre medlemsstater.

Oplysningsforpligtigelser, markedsføringsbestemmelser og kompetencekrav

Direktivforslaget indeholder overordnede bestemmelser, der forpligter kreditgivere og kreditformidlere, herunder bl.a. f.eks. et pengeinstitut eller realkreditinstitut, til at handle redeligt, rimeligt og professionelt i forbrugers bedste interesse. Aflønningen af de ansatte må ikke hindre opfyldelsen af denne forpligtelse.

Direktivet sikrer forbrugerne adgang til relevant information om potentielle lån fra den enkelte kreditgiver eller -formidler for at gøre det muligt for forbrugeren at sammenligne forskellige udbydernes tilbud. Forbrugeren skal derudover, inden aftaleindgåelsen, være sikret adgang til en række generelle oplysninger om de kreditaftaler, som kreditgiveren eller kreditformidleren udbyder. Disse oplysninger omfatter bl.a. oplysning om lånenes karakteristika, sikkerhedsstillelse, løbetid, valuta og årlige omkostninger i procent (ÅOP).

Inden en kreditaftale kan indgås, skal forbrugeren desuden have adgang til en række oplysninger om det konkrete lån, der er tilpasset til forbrugers behov, finansielle situation og præferencer. Oplysningerne skal gives i et standardiseret skema (ESIS-formularen).

Forbrugeren har endvidere krav på at modtage forklaringer om de foreslåede lån, så forbrugeren er i stand til at vurdere om låneforslagene passer til den pågældendes behov og finansielle situation.

Hvis en forbruger anvender en kreditformidler, skal kreditformidleren inden udførelsen af sin tjenesteydelse give forbrugeren en række oplysninger om den ydelse, der leveres, herunder prisen og en eventuel provision.

Markedsføringen skal være rimelig, entydig og ikke vildledende, ligesom der fastsættes krav om en række standardoplysninger i reklamer, herunder visse oplysninger om lånebetingelser, sikkerhedsstillelse og den risiko, som forbrugeren påtager sig ved optagelsen af lånet.

Der fastsættes endvidere generelle principper for kompetencekrav for ansatte hos kreditgivere og -formidlere. Medlemsstaterne har ansvar for at fastsætte regler, der sikrer et tilstrækkeligt kompetenceniveau inden for disse principper og skal offentliggøre disse regler.

Der er med forslaget tale om en mindre styrkelse set i forhold til de eksisterende danske regler.

Rådgivningsbestemmelser

Ifølge forslaget er rådgivning en selvstændig tjenesteydelse, der er uafhængig af kreditgivningen. Forbrugeren skal have oplyst, hvorvidt der i den givne situation ydes rådgivning og hvilket omfang denne rådgivning vil have, herunder om rådgivningen

kun omfatter kreditors egne produkter eller et større udvalg af produkter på markedet.

Rådgivningen skal baseres på nødvendig information om forbrugers personlige og finansielle situation, præferencer og ønsker for at muliggøre en anbefaling af hensigtsmæssige lån.

Selvom direktivet ikke indeholder en pligt for kreditgivere og kreditformidlere til at rådgive, kan medlemsstaterne dog med forslaget gøre rådgivning obligatorisk.

Forslagets rådgivningsbestemmelser vil medføre et behov for ændring af de danske regler, der ikke stiller krav om, at kunden skal oplyses om omfanget af rådgivning eller rådgivning om andre udbyders produkter.

Kreditvurdering af den potentielle låntager

Forslaget indebærer, at der skal ske en grundig kreditvurdering af den potentielle låntager, inden et boliglån ydes. Kreditvurderingen skal inddrage alle faktorer, der kan have indflydelse på forventningen om, at forbrugeren kan tilbagebetale lånet i dets løbetid.

Kreditorer må kun tilbyde lån til forbrugere, hvis kreditvurderingen indikerer, at forbrugeren vil kunne opfylde sine forpligtelser i henhold til lånet.

Til brug for kreditvurderingen skal alle kreditgivere have ikke-diskriminerende adgang til alle centrale databaser i medlemsstaterne, som anvendes til brug for vurdering af forbrugers kreditværdighed.

Forbrugeren er i forbindelse med ansøgningen om boliglån forpligtet til at give fuldstændige og korrekte oplysninger om sin økonomi og personlige forhold.

Der findes allerede danske regler om kreditvurdering i kreditaftaleloven, som giver det enkelte kreditinstitut metodefrihed til etablering af egen praksis herom. Forslaget fastsætter mere detaljerede regler på området.

Regulering af forbrugers rettigheder under lånets løbetid

Forslaget forpligter medlemsstaterne til at sikre forbrugeren en ret til at kunne frigøre sig fra en kreditaftale, før aftalen udløber, dvs. fx tilbagebetaling af restgælden før tiden. Medlemsstaterne kan fastlægge de nærmere betingelser for udøvelsen af denne ret. Betingelserne kan bl.a. omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden samt forskellig behandling afhængigt af, hvilken type debitorrente (variabel/ fastforrentet) der er tale om. Disse betingelser bør dog ikke gøre udøvelsen af denne ret urimelig vanskelig eller dyr for forbrugeren.

Forslaget fastsætter endvidere regler om orientering om rentændringer. Rentændringer skal som udgangspunkt meddeles, inden ændringen træder i kraft.

En forbruger har i Danmark efter kreditaftaleloven til enhver tid ret til helt eller delvist at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale. Denne ret til førtidig ind-

frielse finder imidlertid ikke anvendelse på pantebreve med pant i fast ejendom. Tilsvarende finder fortrydelsesretten heller ikke anvendelse på lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse. Det skyldes hensynet til den eksisterende praksis for indfrielse af disse lån. Der foregår i dag ikke en regulering af dette område på EU-niveau. Kompromisforslaget vurderes ikke at have implikationer for gældende dansk praksis om førtidig indfrielse af lån med pant i fast ejendom.

Øvrige initiativer

Direktivet fastlægger, at forbrugerne skal have adgang til udenretslig tvistløsning. Det kan fx være et klagenævn. Alle kreditgivere og kreditformidlere skal være omfattet af et sådant organ.

Kommissionen får efter direktivet adgang til ved delegerende retsakter at ændre indholdet af oplysninger i ESIS, forudsætningerne for beregning af ÅOP samt at fastlægge størrelsen på kreditformidlers ansvarsforsikring.

Direktivet er som udgangspunkt et totalharmoniseringsdirektiv, dvs. at medlemsstaterne som udgangspunkt ikke kan fastlægge regler, som går videre end reglerne i direktivet. For en række af direktivets forbrugerbestemmelser kan medlemsstaterne dog fastsætte strengere regler. Fx kan medlemsstaterne fastsætte, at det skal være obligatorisk at yde rådgivning ved indgåelse af låneaftaler.

Hjemmelsgrundlag

Kommissionens forslag har hjemmel i artikel 114, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), som er omfattet af den almindelige lovgivningsprocedure i Traktatens artikel 294.

Nærhedsprincippet

Kommissionen vurderer, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Kommissionen ser behov for lovgivning på området af hensyn til at skabe ensartede konkurrencevilkår samt gode rammer for forbrugerbeskyttelse på EU-niveau.

Regeringens vurdering er, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentets ECON-udvalg har indledt drøftelse af forslaget. Europa-Parlamentet har i et brev til Kommissionen udtrykt ønske om en langt bredere regulering af långivningsområdet, end det Kommissionens forslag lægger op til, og man finder ikke, at långivning til forbrugere var en væsentlig årsag til krisen i Europa. Ønsket er således, at Kommissionen vil fremsætte yderligere forslag, der går langt videre end det pågældende direktivforslag. Det må forventes, at dette fx også omfatter lån til fx store byggeprojekter.

I udkastet fra ordføreren (rapporteuren) til ECON-udvalgets udtalelse, som er offentliggjort den 29. juli 2011, foreslås dog ingen udvidelse af anvendelsesområdet, men udkastet indeholder en bred vifte af forslag, fx ret til debitor og kreditor-skifte og ret til at tage et lån med, når man køber et nyt hus. Det vides endnu ikke, hvilke af forslagene, der vil indgå i en endelig udtalelse.

Gældende dansk ret og forslagets konsekvenser herfor

Gennemførelsen af det foreslåede direktiv i dansk ret vil gøre det nødvendigt at gennemføre ændringer og tilpasninger af de regler, der er nævnt nedenfor. Samtidig vil der skulle indføres ny lovgivning om autorisation af og tilsyn med kreditformidlere og kreditorer, der ikke er kreditinstitutter, når disse yder boliglån til forbrugere.

Nedenfor gives en gennemgang af gældende dansk ret:

Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder

Bekendtgørelse nr. 965 af 30. september 2009 om god skik for finansielle virksomheder indeholder en overordnet bestemmelse (generalklausul), der påbyder finansielle virksomheder at handle redeligt og loyalt over for sine kunder og indeholder generelle regler om markedsføring, herunder et forbud mod vildledende, aggressiv og utilbørlig markedsføring. Bekendtgørelsen finder kun anvendelse på långivere, der er banker eller realkreditinstitutter. Bekendtgørelsen pålægger de finansielle virksomheder at yde rådgivning, når der ydes lån med pant i fast ejendom og dokumentere denne rådgivning i et særligt skema.

Markedsføringsloven

Udbydere af lån, der ikke er banker eller realkreditinstitutter, som fx finansieringsselskaber, er omfattet af markedsføringslovens regler om god markedsføringsskik og forbud mod vildledende og utilbørlig markedsføring. Disse regler adskiller sig fra Kommissionens forslag ved at indeholde færre krav om oplysninger.

Prisoplysningsbekendtgørelsen

Bekendtgørelse nr. 1210 af 24. oktober 2010 om information til forbrugere om priser m.v. i pengeinstitutter indeholder regler om, hvilke oplysninger markedsføring af lån skal indeholde. En tilsvarende regel findes i markedsføringsloven for lån udbudt af andre långivere end finansielle virksomheder. Dette adskiller sig fra reglerne i Kommissionens forslag ved at være mindre detaljerede.

Kreditaftaleloven

Kreditaftaleloven regulerer aftaler om kredit og er hovedsageligt en forbrugerbeskyttelseslov. Formålet med loven er særlig at beskytte låntageren, når denne indgår kreditaftaler med en professionel kreditgiver. Loven indeholder bl.a. bestemmelser vedr. kreditgiverens oplysningspligt, fortrydelsesret for forbrugeren, forbrugerenes betalinger, herunder ret til førtidig tilbagebetaling og forbrugerenes misligholdelse.

Kreditaftaleloven er senest ændret ved lov nr. 535 af 26. maj 2010 med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102 EØF (forbrugerkreditdirektivet).

Med denne lovændring blev beskyttelsen af forbrugere, der indgår kreditaftaler med professionelle kreditgivere, styrket. Dette er bl.a. sket ved at indføre en 14-dages fortrydelsesret og ved at forbedre sammenligneligheden mellem forskellige kredittilbud. Herudover medfører lovændringen også, at alle professionelle kreditgivere skal

foretage vurdering af deres kunders kreditværdighed samt i et vist omfang rådgive deres kunder om konsekvenserne af kreditaftalen. Kommissionens forslag om kreditvurdering og forklaringspligt er mere detaljerede, end hvad der i dag fremgår af kreditaftaleloven.

Kreditaftalelovens regler finder som udgangspunkt også anvendelse på kreditaftaler, der er sikret ved pant i fast ejendom. Kreditaftaleloven har således et bredere anvendelsesområde end forbrugerkreditdirektivet, der ikke finder anvendelse på sådanne kreditaftaler.

De oplysninger, som en kreditgiver efter loven skal give til forbrugeren forud for aftaleindgåelsen, skal gives ved brug af den formular, der er optrykt som bilag 2 til loven. For så vidt angår lån mod pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, kan kreditgiveren i stedet benytte et oplysningsskema, som er baseret på det standardiserede europæiske informationsblad (ESIS). Kommissionens forslag indebærer en opdatering af dette oplysningsskema.

Forbrugeren har efter kreditaftaleloven til enhver tid ret til helt eller delvist at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale. Denne ret til førtidig indfrielse finder imidlertid ikke anvendelse på pantebreve med pant i fast ejendom. Tilsvarende finder fortrydelsesretten heller ikke anvendelse på lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse. Det skyldes hensynet til den eksisterende praksis for indfrielse af disse lån. Kompromisforslaget vurderes ikke at have implikationer for gældende dansk praksis om førtidig indfrielse af lån med pant i fast ejendom.

Øvrig regulering

Klager over lån med pant i fast ejendom formidlet af kreditinstitutter kan i dag indbringes for Pengeinstitutankenævnet og Realkreditankenævnet. Derimod er der ikke klageadgang over lån med pant i fast ejendom udbudt af andre långivere. Der findes endvidere ikke klageadgang over kreditformidlere, der ikke samtidig er pengeinstitutter. Der er mulighed for eventuelt at lade kreditformidlere omfattes af Forbrugerklagenævnets kompetence.

Der findes i dag ikke danske regler om, at udbydere af lån, der ikke er pengeinstitut eller realkreditinstitut, skal have en tilladelse til at påbegynde deres virksomhed. Der skal etableres lovgivning herom, som følge af direktivet.

Såfremt udbydere af lån med pant i fast ejendom erhvervsmæssigt videresælger disse pantebreve, skal disse efter regler i lov om pantebrevsselskaber have en tilladelse til at virke som pantebrevsselskab.

Statsfinansielle konsekvenser

For Finanstilsynet vil der kunne blive tale om et øget ressourcebehov som følge af forslaget i forbindelse med etablering af rammer for og tilsyn med kreditformidlere og kreditorer, der ikke er kreditinstitutter. Sådanne omkostninger vil i givet fald skulle finansieres af de finansielle virksomheder under tilsyn, som det er normal praksis for Finanstilsynets tilsynsaktiviteter.

Forslaget kan eventuelt også medføre behov for øgede ressourcer hos Forbrugerombudsmanden, hvis de nye regler fx medfører ændringer i markedsføringsloven eller andre bestemmelser, der henhører under Forbrugerombudsmanden. Evt. merudgifter vil blive afholdt inden for Erhvervs- og Vækstministeriets eksisterende udgiftsramme.

Samfundsøkonomiske konsekvenser

Kommissionen vurderer, at initiativet vil kunne skabe betydelige forbedringer i forbrugernes tillid til kreditorer, kreditformidlere og boliglån, samt vil kunne reducere sandsynligheden for, at forbrugere tager boliglån, de ikke har råd til. Dette vil bl.a. kunne hindre for stor gældsætning, misligholdelse og tvangsauktioner. I det omfang forslagets formål opfyldes, vurderes forslaget således at kunne have positive samfundsøkonomiske konsekvenser.

Høring

Se bilag 1.

Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Grundnotat vedr. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse er oversendt til Folketingets Europaudvalg i maj 2011.

Holdning

Regeringens holdning

Regeringen støtter generelt kompromisforslaget, som generelt vurderes at ligge på linje med eksisterende danske regler. Forslaget vil dog bl.a. indebære, at kreditformidlere og kreditgivere, som ikke er kreditinstitutter, fremover skal have tilladelse og underlægges et mere vidtgående tilsyn, ligesom betingelserne for at yde rådgivning strammes.

Regeringen vurderer, at forslaget generelt vil kunne bidrage til i højere grad at sikre ansvarlighed i långivningsprocessen, forbedre forbrugerbeskyttelsen på europæisk plan, styrke det indre marked og understøtte tilliden til de finansielle markeder i EU vedr. kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

Regeringen kan generelt støtte, at forbrugerne har ret til førtidig indfrielse af deres lån, fordi dette gør det muligt for forbrugerne at komme ud af uhensigtsmæssige lån, idet det indebærer, at den hidtidige danske praksis for indfrielse af lån med pant i fast ejendom kan opretholdes. Dette vurderes at være tilfældet i det foreliggende kompromisforslag.

Andre landes holdning

Landene ventes generelt at kunne støtte det foreliggende kompromisforslag.

En række lande har udtrykt betænkeligheder over for forslagets bestemmelser om gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen, herunder vedr. oplysningskrav ved formidling af kreditaftaler mv.

Flere lande har fremhævet, at direktivforslaget bør ligge så tæt på forbrugerkreditdirektivet som muligt i lyset af, at flere medlemsstater har gennemført dette direktiv, også for realkreditområdet. I den forbindelse finder en række lande også, at forbrugerkreditdirektivets undtagelser bør finde anvendelse for forslaget.

Enkelte lande har udtrykt kritik over for bestemmelsen om førtidig indfrielse, som man ønsker udtømmende reguleret i direktivet, hvilket der ikke lægges op til.

Bilag 1 - Hørings svar

Generelle bemærkninger:

Realkreditrådet og Realkreditforeningen tager Kommissionens forslag til efterretning og er overordnet enige i, at der er grund til, at Danmark støtter forslaget.

Finansrådet finder, at førtidig indfrielse ikke er et lovgivningsmæssigt anliggende. Finansrådet finder, at der bør sikres størst mulig overensstemmelse mellem Kommissionens forslag og forbrugerkreditdirektivet for at undgå dobbeltregulering. Dette gør sig fx gældende i forhold til det informationsark, der skal udleveres efter det foreslåede direktiv. Finansrådet finder endvidere, at direktivet i for vidt omfang har karakter af minimumsharmonisering, hvilket gør goldplating muligt.

Realkreditrådet og Realkreditforeningen anfører som en forudsætning for at støtte direktivforslaget, at direktivets regler om førtidig indfrielse ikke hindrer den adgang til førtidig indfrielse, som findes i Danmark i dag. Denne bekymring er dog efter disse to organisationers holdning hensigtsmæssigt adresseret i Kommissionens forslag.

Finansforbundet og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF) finder, at forslaget om at aflønning af personale ikke må hindre medarbejderne i at handle i forbrugerens bedste interesse bør udgå, fordi dette er et spørgsmål om lønfastsættelse

Vedrørende reklamer og oplysningskrav

Finansrådet fremhæver, at forslaget om antallet af standardoplysninger i en reklame er for omfattende. Ligeledes pointerer Finansrådet, at direktivforslagets oplysningskrav i art. 9 vil være meget byrdefulde og finder, at en række af disse oplysninger i stedet vil kunne gives i forbindelse med rådgivningen.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fremhæver, at det vil medføre betydelige administrative byrder, hvis kreditgiveren i hver enkelt situation skal foretage en individuel vurdering af, hvilke oplysninger der skal gives til forbrugeren alt efter dennes vidensniveau. Standard oplysningskravene bør udformes så klart, at den individuelle vurdering af forbrugerens viden bliver unødvendig.

Vedrørende rådgivning

Realkreditrådet og Realkreditforeningen fremhæver, at de fortsat ønsker at kunne levere rådgivning, men at den foreslåede bestemmelse ikke gør det muligt, da organisationerne ikke yder rådgivning i denne bestemmelses forstand, i og med at rådgivningen kun vedrører virksomhedernes egne produkter. Finansrådet fremhæver, at det ikke er naturligt, at en långiver skal rådgive om alle produkter på markedet og foreslår derfor direktivforslaget ændret.

Vedrørende kreditvurdering og hensigtsmæssighed

Realkreditrådet og Realkreditforeningen finder det problematisk, at forslaget omfatter kreditvurdering, som vurderes at være et internt anliggende. Organisationerne finder derfor, at der er behov for metodefrihed for disse organisationer.

Finansrådet, Realkreditrådet og Realkreditforeningen finder, at forbrugerne ikke skal have en begrundelse for et afslag på at få et lån, fordi dette vil give forbrugeren mulighed for at tilpasse sine oplysninger til en anden kreditgiver for at opnå et lån. Finansrådet finder endvidere, at et automatisk afslag begrundet i kreditvurderingen ikke skal kunne kræves manuelt efterprøvet.

Finansrådet finder desuden, at kreditgiveren ikke skal foretage en hensigtsmæssighedsvurdering for at kunne udpege de produkter, der ikke er uegnede for forbrugeren. Det bør være forbrugeren, der selv foretager denne vurdering.

Tilladelse til at udøve virksomhed som kreditformidler

Dansk Ejendomsmæglerforening mener, at ejendomsformidlere ikke bør omfattes af reglerne om tilladelse til at udøve virksomhed som kreditformidler. Ejendomsformidlere er allerede i dag reguleret af lov om omsætning af fast ejendom for så vidt angår krav til egnethed, hæderlighed, ansvarsforsikring, klageadgang og god skik generelt³.

Kommissionens beføjelser til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger

Realkreditrådet og Realkreditforeningen samt Finansrådet er betænkelige ved forslaget hjemler til Kommissionen. Finansrådet fremhæver, at disse delegationer kan være i strid med traktaten.

Dansk Aktionærforening hilser Kommissionens beføjelser til at fastsætte detaljerede kompetencekrav velkommen.

³ Lov om omsætning af fast ejendom er ikke nævnt under afsnittet om gældende dansk ret, da det ikke er vurderingen, at denne lov vil skulle ændres som følge af direktivet.